

je prisiljena obnašati se v Afriki in Aziji kot katoliška država. — Nemški oficirji slujejo kot najhujši mučitelji vojakov in ti se včasih maščujejo kakor morejo; nedavno je pri vojaških vajah nekdo izmed vojaštva ustrelil princa Berthama, da se je takoj raz konja mrtev zvrnil. — V Ameriki so Chilenci zmagali povsod in Peruvijance in Bolivijance posilili v mir. — Kitajci delajo vedno večjih priprav za boj proti Rusiji.

Za poduk in kratek čas.

Zakaj pes črti mačko, a mačka miš?

V starodavnem času, ki ga nikdo ne pomni, so psi imeli posebno pravico; danes se o njej le pripoveduje. Karkoli namreč je padlo z mize, to je bilo njihovo. Ko bi ti vprav cela pečenka padla pod mizo, moral bi jo bil pustiti domačemu psuvi, da se z njo omasti. Psi so toto „pravico“ imeli celo zapisano na kosu oslovske kože, ki je bila shranjena pri „pesjem kralju“. Ker pa svet večkrat „pravico“ z nogami tepta, je „pesji kralj“ namenil temu na pot stopiti; sklenil je preimeno pismo nekam spraviti, a ni vedel kam. V ta namen se posvetuje z domačo tovarišico, z mačko, ki jo je poznal kot bistroumno in prebrisano žival. Mačka mu obljubi pomoč; „kralju“ bilo je zeló po volji. Da se „kralju“ težki kamen skrbi odvali od srca ter da se dragocenost ohrani na varnem torišči: vzame mačka „listino“ pak jo odnese na diljnice v kot pod nekšno „staro kramo“, misleč, da bo tukaj najskrivnejši in najvarnejši kraj. —

Kos oslovske kože z napisano pesjo „pravico“ bil je dolgo časa pri miru; kje je „pismo“ spravljeno, tega razven „kralja“ in njegove tovarišice ni vedel nikdo. Pripeti se pa, da so drobno miško njene mlade nožice prinesle do dotičnega prostora. Nesreča je hotela, da majhena živalica obstoji ravno na koži. Miš voha in voha, a ne gane se z mesta; kmalo poskusi na koži brusiti svoje itak ostre zobe, vsled česar se je trgal košček za koščekom. Sčasoma miška odbeži, a dobro si zapomni torišče s kožo; ta prostor je obiskovala večkrat, dokler je bilo kaj griziti.

Nekega dne pride cotavo ščene pred svojega „kralja“ s tožbo, koliko palic je sirota moralo prestati, ker je povžilo komadič mesa, ki je bilo padlo z mize. Pesji „kralj“ zahteva listino od mačke, da na podlagi starodavne pravice kaznuje krivičnika. Prijazna mačka jo odmeri na dilje, da prinese „pismo“. Ali oh! kaj opazi žalostna? Ni več listine, marveč same mrvice od zgrizene kože! — Sirotica otožno zamijavče vsled tolike nesreče, pa se tudi takoj spomni, da to mora biti le mišje delo. Od straha, kaj bo sedaj, malo da ni omedlela. Saj se je tudi imela zakaj bojati. Ko je prišla pred kralja pa mu naznanila nesrečo, je ta skoro

zdivjal in ostekel vsled jeze ter bi bil siroto raztrgal na tri sto komadov, da se ni rešila s pobegom. Sedaj kralj, ne imajoč listine, ni mogel ne z besedo ne z dejanjem pomagati pobitemu ščenetu, kojemu se je bila storila krivica.

Kaj sedaj? Jezni kralj skliče starešine in svetovalce svoje, s tožnim glasom razodeva prenesrečno nesrečo pak celi mačkinji rod razglasi kot hinavsko in zvijačno pleme ter vsem navzočim in nepričujočim psom zapove neusmiljeno maščevanje in sovrašтво proti mačkam. Vsi svetovalci so takoj zalajali in zatulili, da se je slišalo po celem svetu; navzoči so potem razbežali na vse strani ter svojcem naznanjali, kaj se je bilo zgodilo.

O pognbnem sklepu pesje družbe zvedela je „mačkinja kraljica“. Tota hitro skliče zbor, kjer naznani ostalim mačkam, kakšno sovrašтво je nastalo med njihovim in pesjim plemenom, to pa po hudobnej miši. Mačke zavzame žalost, začnejo mijavkati ter skleneje zlobno pleme mišje iztrebiti sè zemlje.

To je baje vzrok, da sedaj pes beži za mačko, kedar jo ugleda, ter jo brez milosti raztrga, ako mu sicer ne uteče na kakšen za psa neprihoden kraj. Mačka pa kot „mož-beseda“ po cele ure preži na miš, dokler je naposled ne vjame ter ne poždere brez vsakega usmiljenja. Za tega voljo pa tudi psi nimajo več tako obširne pravice, ker je ne morejo pismeno spričati. M. K.

Smešničar 37. Pruski kralj Friderik II. je strogo iztirjal davke. Nek kmet pride ondi v mesto davkov plačevat. Ko pogleda v dačno knjižico, vidi, da je dača zopet večja in pravi: vselej večja, kam bomo šli po peneze? Davkarski uradnik mu odgovori: „prodaj zrnje, pa jej slamo in boš lahko dačo plačal“. Kmet razžaljen mu odgovori: „vi tudi jejte slamo in dača bo gotovo manjša“, — za kar je takoj moral v luknjo:

Razne stvari.

(*Katol. podp. društvu*) v Celji v pomoč privatni dekliški šoli so darovali: 1) V. č. g. Jakob Mastnak, župnik v Slivnici 5 gld. 2) Po č. g. P. Denatu 5 gld. 3) Č. g. Jožef Kočever, kaplan v Grižah 5 gld. 4) Neimenovan iz Zgornje Hudinje 10 gld. 5) Č. g. profesor Janez Skuhala v Mariboru 4 gld. 6) Č. g. Alojzij Bratuša, kaplan v Slivnici 2 gld. 7) Neimenovan iz Ljubljane 2 gld. Za zidanje šolskega poslopja 2 neimenovana 2 gld. 30 kr. Bog povrni!

(*Nemški zvonik*.) Na zvonik Marijine cerkve v Celji se je pretečeni petek zasadil že križ, ki se kaj lepo blišči daleč na okrog. S križem vred znaša visokost zvonikova 66 metrov.

(*S sekivo ubil*) je posestnik J. Reinisch v Digošab pod Mariborom pijanega zidarja J. Hrovata. Ta je bil še le 23 let star.